

ПАМ, ДЕ ВСЕ ПОЧАЛОСЯ

ВАД

Нема нічого страшнішого у світі, ніж сліпа стара з бляклими очима, яка вночі у повню раптом хапає тебе за руку.

Колись стара Зельда була доглядальницею притулку, в якому тепер жив Вад з іншими хлопцями. Але після того, як вона осліпла, адміністрація дозволила їй залишитися, що, на думку Вада, було помилкою. Тому що ця стара знала речі, які їй не слід було знати, речі про хлопчаків, яких вона навіть бачити не могла. Вона знала, що Рід потоне у ставку за тиждень до того, як це сталося. І знала про Тора та про те, що його шкіра ніби палає зсередини, про що він ніколи нікому не розповідав. А ще Зельда говорила, що його найкращого друга одного дня «поглине полум'я», що б це не означало, а Ф'юрі до болю страшився вогню.

Стара Зельда була до біса моторозна. І Вад уникав її при кожній нагоді.

Тож він не дуже хотів, аби його спіймали в маленькому саду в ніч на день народження на очах у всіх.

Її тендітна, зморшкувата рука стиснула його тонку долоню з дивовижною силою.

— До замку, куди не ступає нічия нога, — промовила стара, її голос тремтів, а обличчя, вкрите зморшками, та бляклі очі пильно дивилися на Вада, — підеш ти, хлопче.

Ф'юрі пирхнув у його бік.

— Навіщо йому йти до замку, Зельдо? Де він взагалі його знайде?

Більшість тутешніх хлопчаків були злиднями, якщо не всі.

— Він віднайде багато речей, — промовила стара Зельда, перекрикуючи друга. — Очі кольору бузку. Ти знайдеш фіалкові очі.

Аякс, ще один хлопчик того ж віку, що й Вад, зареготав:

— Фіалкові очі? Таких очей не буває, Зельдо. Хіба що у дивака якогось.

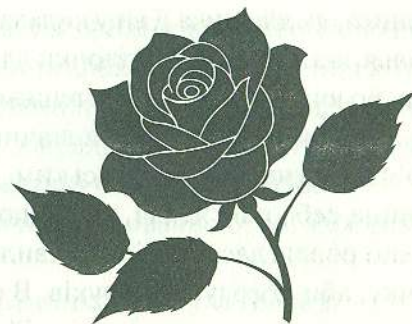
— А може, він ще й якогось триногого знайде, — вигукнув інший парубійко, заливаючись дівочим хихотінням.

— Або дівча з двома рогами, — додав інший.

Вад несамовито почервонів, його семирічне «я» розлютилося на стару Зельду за те, що вона загнала його в кут і бовкнула такі дивні речі, з яких насміхалися його друзі.

Але посеред гиготінь Зельда ще міцніше стиснула його руку:

— Не забувай, хлопче. На кін поставлено безліч смертей.

КІЛЬКА РОКІВ ПО ТОМУ

КОРВІНА

Пемінь.

Повна відсутність барв, хранителька темряви, безодня невідомості.

Морок зливався з її волоссям, з одягом її мами і безкрайнім небом навколо них.

Вона любила п'ятьму.

Діти в місті боялися її від тіней під ліжком до нескінченної ночі, що нависала над ними годинами. Батьки вчили дітей боятися темноти. Вони навчили їх боятися і її матері — дивної жінки з химерними очима, що жила на околиці міста біля лісу. Дехто шепотів, що вона відьма, яка практикує темну магію. А хтось казав, що вона була потворою.

Маленька Корвіна чула всі ці чутки, але знала, що вони неправдиві. Її мати не була ні відьмою, ні потворою. Вона була її мамою. Просто жінка не терпіла людей. Корвіна теж їх не любила, але й більшість містян була не дуже приємною публікою.

Вчора вона бачила, як дівчинка її віку кидала камінці в крука, який намагався знайти на землі гілочку для свого гнізда. Корвіна знала це, бо впізнала птаха. У тутешньому лісі їх було небагато, але ті, що залишилися, знали дівчинку та її маму. І це не було пов'язано з чимось відьомським.

Скільки Корвіна себе пам'ятала, мати щоранку водила її на галявину, що розляглася за кілька хвилин ходьби від їхнього будиночку, аби погодувати круків. В один із вдалих днів, коли могла говорити, мама розповіла їй, що ворони — розумні, віддані істоти, в яких живуть духи їхніх предків, і вони наглядають за ними вдень, так само, як зорі наглядають за ними вночі.

І що їм дуже потрібні захисники.

Її мама не дуже багато говорила, але вона чула голоси, голоси, які говорили їй різні речі. Вони наказали їй не розмовляти з людьми, перевести Корвіну на домашнє навчання після певного випадку в школі і тримати її подалі від усіх. Мати сказала їй, що дівчинка не може блукати наодинці, інакше її заберуть. Їй заборонялося відходити від матері в місті, інакше її заберуть. І їй не можна було ні з ким розмовляти, інакше її заберуть.

Корвіна цього не хотіла.

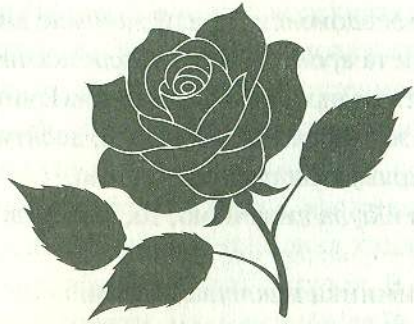
Вона любила свою маму. Маму, що пахла шавлією, свіжою травою і ладаном. Маму, що вирощувала овочі та готувала для неї смачну їжу. Маму, яка раз на місяць супроводжувала Корвіну до міста, хоча ненавиділа це, аби взяти в бібліотеці книжки, які подобалися доньці. Здебільшого мама взагалі не розмовляла, хіба що навчала Корвіну або шепотіла з голосами. Корвіна теж була небагатослівною. Але дівчинка знала, що її люблять. Просто такою була її мама.

Поки вона човгала поруч своїми маленькими ніжками під місячним небом до галявини — їх осяював рідкісний Чорний місяць, який траплявся раз на п'ять років і під яким народилася дівчинка, — Корвіна усміхалася. Її мама давно

не була настільки вдоволеною, і це зробило дівчинку щасливою. Зі свічками та ароматичними паличками, які мама зробила сама, з картами таро, які мама навчала її читати, та кристалами, які вони збиралися підзарядити, десятирічна Корвіна поринула в темряву і відчула себе вдома.

Якщо її мати й була дивачкою, то, можливо, вона недалеко втекла.

Адже іноді дівчинка теж чула голоси.

РОЗДІЛ 1

КОРВІНА

Корвіна ніколи не чула про Веренморський університет. Але, з іншого боку, вона й не чула про більшість нормальних речей, принаймні не з її вихованням. Утім, ніхто інший про нього теж нічого не знав.

Тримаючи в руках листа, який вона отримала кілька тижнів тому, — листа, написаного чорнилом на коричневому цупкому папері, що пахнув, як старі, улюблені книги, — вона знову вчиталася в слова.

*Шановна міс Клемм,
Веренморський університет радий запропонувати Вам вступити до нас. Уже понад століття ми приймаємо на навчання до нашого шанованого закладу студентів з особливими потребами. Ваше ім'я було рекомендовано нам інститутом психіатрії «Ранкова зірка».*

Ми хотіли б запропонувати Вам повну стипендію для навчання на нашому асоційованому курсі бакалаврату у Веренморі. Цей ступінь дасть Вам доступ до деяких ексклюзивних кіл і відчинить перед Вами багато дверей у світі. Ми віримо, що з Вашими академічними досягненнями та особистою історією Ви добре підійдете для нашого закладу.

Ми розуміємо, що це, мабуть, важкий для Вас час, але рішення має бути прийняте якнайшвидше. Будь ласка, зверніться за вказаною адресою для отримання додаткової інформації. Якщо ми не отримаємо від Вас відповіді протягом 60 днів, ми з жалем скасуємо пропозицію.

Сподіваємося на Вашу відповідь.

*З повагою
Кейлін Кросс,
фахівець із рекрутингу,
Веренморський університет.*

Корвіна ніколи не отримувала листів, тим паче таких дивних, як цей.

А він був дуже дивним.

Вона була двадцятидворічною дівчиною, яку мати все життя навчала вдома та ховала подалі від світу. Навіщо університету випускниця, яка значно старша за інших, та не має нічого спільного із традиційною шкільною освітою? І хто взагалі ще надсилає рукописні листи?

Дивно було те, що ніхто не знав про цей університет. Вона намагалася щось дізнатися про нього — запитувала головного лікаря, користувалася комп'ютером у міській бібліотеці, але ніхто нічого не знав. Веренмор не існував ніде, окрім як на карті — крихітна пляма в однойменному містечку в долині гори Веренмор. І на тому все.

Навчальний заклад був розташований десь на горі, куди цивільних зазвичай не пускали. І вона знала про це, бо її